

Laura Matsue: Vztah mezi duchovním probuzením a traumatem

otevrisvoudusi.org/laura-matsue-vztah-mezi-duchovnim-probuzenim-a-traumatem

9. ledna 2024

QR Platba

↓ **CZ DABING** ↓

↓ **CZ TITULKY** ↓

Jestli jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte jejich podporu **zasláním daru** na účet: **240836229/0300**.
Děkuji!

Originál videa publikován ZDE: 2. ledna 2024

Instagram Laury: <https://www.instagram.com/lauramatsue/>

Přepis videa:

Něco, o čem docela často přemýšlím, je to, co mají duchovní probuzení a trauma společného. V tomto videu nastíním, co jsem zjistila. Na začátek... slovy Adyashantiho a to parafrázuji, říká, že duchovní probuzení rozmetá vaše podmíněnosti. Takže už nejste tím člověkem, kterým jste byli podmíněni prostřednictvím rodiny, kulturního

podmiňování. A ve své knize Konec vašeho světa říká, že v závislosti na karmické zátěži, kterou nesete, může zážitek nebo zážitky probuzení rozmetat 10 % vašich podmíněností až po 90 % nebo více nebo cokoli mezi tím, a podle toho, jakou míru podmíněnosti zážitek probuzení uvolní, bude probuzení trvalejší, nikoli dočasný zážitek.

Duchovní probuzení má tedy s traumatem společné to, že trauma také rozmetá vaše podmíněnosti. A po traumatické události už nejste tím, za koho jste se považovali. A podle toho, jak intenzivní je traumatická událost, tak intenzivní je i to, jak moc ztratíte toho člověka, za kterého jste se považovali. Takže rozdíl mezi rozmetáním podmíněnosti prostřednictvím duchovního probuzení a rozmetáním podmíněnosti prostřednictvím traumatické události je v tom, že když rozmetáte podmíněnost prostřednictvím duchovního probuzení, zůstane vám spojení s pravou přirozeností. Takže podmíněnost falešné osobnosti odpadne a odhalí pravé já.

A toto pravé já je zářivé, milující, osvěcující, plné života. Do popředí se tak dostává duše. Když však rozmetáte podmíněnost prostřednictvím traumatické zkušenosti nebo zkušeností, zůstane něco mnohem dutějšího, prázdného, bez života.

Takže když žijete s posttraumatickou stresovou poruchou, ztratili jste spolu s podmíněností i určité spojení s esenciální přirozeností. A tak se zdá, že duše spíše odchází jinam, než aby se dostala do popředí. Takže mnoho dalších lidí, jako jsem já, kteří zažili trauma, může být po traumatických zážitcích zpočátku přitahováno k meditativním tradicím, duchovním praktikám, protože to může prohloubit a dokonce ospravedlnit již existující odloučení neboli disociaci.

Takže si například pleteme odosobněnou odloučenost se stavem neduální objektivity. A místo aby nám duchovní praxe pomohla znovu získat hlubší spojení se srdcem, s naší duší, ještě více nás od ní vzdaluje. A tak si myslím, že podobnost mezi duchovním probuzením a

posttraumatickou stresovou poruchou, a to až do té míry, že podmíněnost předchozích já, která je rozmetána z vědomí, vysvětluje vysoké případy duchovního obcházení, které, myslím, mnozí z nás vidí v mnoha duchovních komunitách. Člověk se může naučit určité duchovní fráze nebo termíny, které se stanou dokonalým odklonem, aby se nemusel zabývat hrůzou toho, co se stalo.

Takže můžeme chrlit určité duchovní ideály. A tyto duchovní ideály se stanou ideálním „zachrácem“ pro ono zraněné traumatizované já, které nevědomky řídí představení. Tak například můžete říci: „Vše, na čem záleží, je přítomný okamžik,” což vám pomůže nehledět na předchozí trauma, nebo můžete říci: „Vše, na čem záleží, je láska.” Takže si nepotřebuji připouštět bolest a zranění, které je ve mně z traumatu. Takže traumatizované já si najde dokonalou masku a obranu, takže se nikdy nemusí odhalit.

A rozhodující rozdíl mezi duchovním probuzením a traumatem spočívá v tom, že při duchovním probuzení ztrácíme toto podmiňování, abychom odhalili svou pravou božskou přirozenost. Při traumatu ztrácíme podmíněnost, ale ztrácíme také spojení s touto pravou božskou přirozeností. A pokud toto trauma vede k duchovnímu obcházení, zůstane nám spíše prázdný náznak probuzení než to skutečné. A tady je opravdu velké uvědomění.

To je něco, co jsem zažila na vlastní kůži, a něco dalšího, co se může stát. Jediný zážitek probuzení je jako osvětlení světlem z vyšších sfér, které osvětluje vše v nevědomí. Takže to rozvíří materiál v nevědomí. Na své cestě vím, že zkušenost božské milosti, kterou jsem zažila jako výsledek mého vlastního zasvěcení duchovní praxi, a zážitky probuzení, které jsem z nich měla, mi nakonec odhalily nebo ukázaly trauma, které tam už bylo.

Takže existuje toto světlo, které může sestoupit z vrcholného duchovního zážitku, který nakonec člověka může vtáhnout do sestupu do nevědomí, kde leží trauma, kde leží samotné zranění, které pak často vtáhne lidi do toho, čemu se říká temná noc duše. A pokud se této temné noci duše skutečně postavíte a vypořádáte se s ní, ideálně pomocí hluboké psychologické práce, kterou můžete doprovodit duchovní praxí, pak se probuzení může více vtělit. Světlo má tedy moc vynést nahoru vše, co je v temnotě. Světlo má tedy moc odhalit trauma.

Když se na duchovní cestě přestaneme bát tmy nebo když budeme vnímat sestup do podsvětí, do světa traumatu, jako stejně smysluplný a léčivý jako výstup do světa světla, můžeme tyto dvě sféry, tedy lidskou a božskou, hlavu a srdce, trauma a duchovní probuzení, propojit. A trauma může být dokonce hlubší branou ke skutečně ztělesněnému probuzení.

Na závěr jen uvedu slova Petera Levina, který je zakladatelem velmi populární léčebné metody zvané somatic experiencing. A ten řekl, že trauma je peklo na zemi. Ale vyřešené trauma je dar od bohů. Takže cítím, že to poukazuje na to, že léčení a čelení traumatu, které vzniká i na duchovní cestě, může vést k dalšímu duchovnímu růstu. A pak už nemůžeme používat duchovní praktiky k tomu, abychom unikli své lidské zkušenosti. Místo toho jim dovolíme, aby nás učinily lidštějšími.

Překlad: David Formánek